

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/26/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123207857
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3123207857.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobcu A. B. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Marek Doktor, s. r. o., so sídlom Legionárska 7735/31B, Trenčín, IČO 52536891, proti žalovanej C. D., konajúcej prostredníctvom C. E. F., so sídlom G. XX, G., IČO XXXXXXXX, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. januára 2024, č. k. 18C/58/2023-48 takto

rozhodol:

- Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku III. **p o t v r d z u j e .**
- Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, vedenom H. I. J., katastrálnym odborom pre k. ú. C., a to k pozemku parcela registra C, parc. č. XXXX/XX, orná pôda o výmere 1894 m² a k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, vedenom H. I. J., katastrálnym odborom pre k. ú. C., a to k pozemku parcela registra C, parc. č. XXXX/XX, orná pôda o výmere 899 m² a vyporiadal ho tak, že predmetné nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu. Výrokom II. žalobcu zaviazal povinnosťou zaplatiť žalovanej na vyrovnanie podielu sumu vo výške 43 896,65 eur, do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam a jeho vyporiadania tak, že predmetné nehnuteľnosti budú prikázané do jeho výlučného vlastníctva s povinnosťou vyplatiť žalovanej hodnotu jej spoluvlastníckeho podielu vo výške 43 896,65 eur. Svoju žalobu odôvodnil tým, že jeho právni predchodcovia, A. E. K. a L. K., ako podieloví spoluvlastníci na predmetných nehnuteľnostiach v podiele 2/3, predložili žalovanej dňa 28.04.2016 ako podielovej spoluvlastníčke dotknutých nehnuteľností v podiele 1/3 žiadosť o odkúpenie jej spoluvlastníckeho podielu. Za tým účelom bol vypracovaný znalecký posudok na hodnotu podielu žalovanej č. XX/XXXX zo dňa 19.06.2016, ktorým bola stanovená všeobecná hodnota podielu žalovanej vo výške 530 eur a znalecký posudok č. XXX/XXXX zo dňa 18.07.2016, ktorým bola stanovená hodnota podielu žalovanej vo výške 4 780 eur. Listom zo dňa 13.02.2019 navrhla žalovaná kúpnu cenu v celkovej výške za podiel na oboch nehnuteľnostiach vo výške 14 952,05 eur. Vzhľadom ku skutočnosti, že jeho právni predchodcovia mu v rokoch 2017 a 2018 svoj podiel na predmetných nehnuteľnostiach previedli, akceptoval tento návrh a listom zo dňa 12.03.2019 mu bola žalovanou zaslaná kúpna zmluva s výškou dohodnutej kúpnej ceny v sume 14 952,05 eur. Kúpnu zmluvu podpísal, ale zo strany žalovanej k podpisu kúpnej zmluvy nedošlo. Listom zo dňa 16.06.2020 mu žalovaná opäť zaslala kúpnu zmluvu s rovnakou kúpnu cenou. Kúpnu zmluvu podpísal a zaslal žalovanej, pričom zo strany žalovanej opäť k podpisu zmluvy nedošlo. Právny predchodca žalobcu sa dňa 03.12.2020 u žalovanej informoval o stave procesu uzatvárania kúpnej

zmluvy k predmetným nehnuteľnostiam, pričom žalovaná ho informovala, že zmluva je v kontrolnom procese. Počas schvaľovacieho procesu u žalovanej došlo k zmene územného plánu v obci Soblahov a dotknuté nehnuteľnosti boli zaradené do územia určeného na individuálnu bytovú výstavbu. Z toho dôvodu mu žalovaná ponúkla predmetné nehnuteľnosti na kúpu za kúpnu cenu vo výške 43 896,65 eur. Túto kúpnu cenu neakceptoval. Následne však listom zo dňa 05.07.2022 žalovanej oznámil, že s navrhovanou kúpnu cenou súhlasí. Odvtedy žalovaná neprejavila žiadnu aktivitu smerujúcu k uzatvoreniu scudzovacej zmluvy. Keďže žalovaná mu opakovane a dlhodobo neumožňovala podielové spoluvlastníctvo vyporiadať, zavinila, že nemal inú možnosť, ako podať žalobu na súd.

3. Žalovaná s podanou žalobou v celom rozsahu súhlasila. Nesúhlasila s náhradou trov konania, a to najmä z dôvodu osobitosti konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, v ktorom ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov je oprávnený podať návrh na súd, a preto aj úspech v spore je vzhľadom na zákonné možnosti vyporiadania relatívny.

4. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. Konštatoval, že v danom prípade k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva k dotknutej nehnuteľnosti nedošlo dohodou medzi stranami, preto bolo potrebné, aby o tejto otázke rozhodol v zmysle § 142 Občianskeho zákonníka súd. Žalovaná so zrušením podielového spoluvlastníctva súhlasila, preto súd prvej inštancie podielové spoluvlastníctvo strán k sporným nehnuteľnostiam zrušil. Nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu, keď mal za to, že pozemok, ktorý je predmetom tohto konania, nie je reálne deliteľný. Žalobca navrhol nehnuteľnosti prikázať do jeho výlučného vlastníctva, s čím žalovaná súhlasila. Súd prvej inštancie preto dotknuté nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu a na vyrovnanie podielu uložil súd žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 43 896,65 eur, na ktorej sume sa strany sporu dohodli a ktorú aj súd považoval za primeranú.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Uviedol, že pokiaľ sa žalovaná bránila proti náhrade trov konania žalobcovi tvrdením, že konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je špecifické tým, že ktorýkoľvek spoluvlastník je oprávnený podať žalobu na súd, a preto aj úspech v tomto konaní je relatívny, s týmto názorom nemožno súhlasiť. Hoci konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je konaním, kde určitý spôsob usporiadania vzťahu vyplýva z osobitného predpisu, súdna prax ustálila, že aj v takýchto konaniach je možné určiť úspech a neúspech strany a spravodlivo rozhodnúť o náhrade trov konania. Ak podielový spoluvlastník dosiahol v súdnom konaní zrušenie podielového spoluvlastníctva autoritatívnym rozhodnutím súdu a presne takým spôsobom vyporiadania, aký v žalobe navrhoval, možno konštatovať, že bol v súdnom konaní v plnom rozsahu úspešný. V súdnej veci rozhodol súd presne podľa žalobného návrhu žalobcu, čím žalobca dosiahol zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva tak, ako navrhoval, a preto možno uzavrieť, že bol v konaní v celom rozsahu úspešný a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. Žalovaná sa tiež bránila proti povinnosti nahradiť trovy konania tým, že jej zástupca vykonáva svoju činnosť vo verejnom záujme a v záujme ochrany pôdneho fondu. K tomu súd prvej inštancie uviedol, že samotná okolnosť zastúpenia žalovanej Slovenským pozemkovým fondom nie je dôvodom nepriznania nároku na náhradu trov konania protistrane, ktorá mala plný úspech vo veci. Uvedený prístup by bol v rozpore s obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu, keďže by popieral zásadu spravodlivej náhrady trov konania a súčasne by porušoval princíp rovnosti sporových strán.

6. Proti rozsudku, jeho výroku III. o trovách konania podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanej neprizná. Ako odvolací dôvod uviedla ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. V odvolaní vyslovila názor, že súd v prejednávanej veci nezohľadnil povahu sporu aj napriek tomu, že toto zohľadnenie v odôvodnení deklaroval. Má za to, že konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je konaním, v ktorom súd nie je viazaný žalobným návrhom a rozhodnutie vo veci je v záujme všetkých spoluvlastníkov, resp. každá zo strán má rovnaký úspech – žalobca získal prikázaný spoluvlastnícky podiel žalovaného a žalovaný získal finančnú náhradu za preveďený spoluvlastnícky podiel. Takéto nahliadanie na tento typ súdneho konania potvrdzuje aj nález Ústavného súdu Českej republiky IV. ÚS 404/22 z 05.04.2022. Predmetný nález nadväzuje na predchádzajúci nález Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 3202/2020 z 02.11.2021, ako aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 573/2017 z 15.11.2017, v zmysle ktorých „návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva môže podať ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov; každý z podielových spoluvlastníkov má súčasne postavenie žalobcu ako aj žalovaného, a to bez ohľadu

na to, kto žalobu podal, nakoľko podaním žaloby je uplatnené rovnaké právo žalovaného; návrhmi strán súd nie je viazaný a v konaní postupuje ex offo. Čo sa týka majetkovej hodnoty strán sporu, táto je v čase rozhodovania súdu rovnaká ako v čase začatia konania. Z uvedeného vyplýva, že konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva má charakter tzv. iudicium duplex; v takomto konaní sa javí byť spravodlivým, aby každá strana sporu znášala svoje trovy.“ V duchu vyššie uvedených rozhodnutí postupujú aj slovenské prvostupňové (rozhodnutie Okresného súdu Prešov, č. k. 7C/72/2021) i odvolacie súdy (rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 11Co/41/2022).

7. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že je síce pravdou, že ktorýkoľvek z podielových spoluvlastníkov môže vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva podať žalobu, avšak podaniu žaloby zo strany žalobcu predchádzalo 7,5 ročné intenzívne konanie o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva dohodou (aj napriek zvýšeniu ceny odplaty), bez potreby súdneho konania, avšak neúspešne. Všetky trovy konania, ktoré v tomto prípade vznikli, by neboli vznikli, keby žalovaný (ktorý so spôsobom vyporiadania podielového spoluvlastníctva navrhnutým žalobcom aj tak súhlasil) pristúpil k vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva bez potreby súdneho konania. O nepriznaní náhrady trov konania žalobcovi by súd mohol rozhodnúť jedine v prípade, ak by nastali dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, tieto tu však celkom určite nenastali, ba práve naopak, žalovaný svojím konaním opakovane a dlhodobo neumožňoval žalobcovi vyporiadať podielové spoluvlastníctvo bez potreby súdneho sporu, a preto bez akýchkoľvek pochybností zavinil aj to, že žalobca nemal inú možnosť, ako podať vo veci žalobu. Nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi voči žalovanému v rozsahu 100 % by v tomto prípade bolo popretím zásady spravodlivej náhrady trov konania. K citovaným rozhodnutiam Ústavného súdu Českej republiky a Slovenskej republiky uviedol, že pre rozhodovaciu činnosť súdov nižších inštancií (s poukazom na § 421 ods. 1 CSP obzvlášť pre odvolacie súdy), je osobitne významná rozhodovacia prax dovolacieho súdu, vo vzťahu ku ktorej občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR dňa 10.10.2018 prijal ako judikát rozhodnutie 6Cdo/29/2017 zo dňa 24.01.2018 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018, pod č. 71 (R 71/2018): „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II, a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“ V súlade s vyššie uvedeným je zrejmé, že pod pojmom ustálenej súdnej praxe nemožno zahrnúť ani rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky a ani rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky. Zo žalovaným predložených dôkazov je zrejmé, že žiadna prelomová judikatúra najvyššieho súdu publikovaná v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR vo veci nepriznania nároku na náhradu nákladov pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva neexistuje.

8. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku III. o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

9. Výroky I. a II. rozsudku zostali odvolaním žalovanej nedotknuté, preto sú právoplatné a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté (§ 367 ods. 2 CSP).

10. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11. Zásada úspechu v spore sa premieta v ust. § 255 CSP ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej, t. j. ak sa jeho žalobe vyhovel v celom rozsahu.

12. Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, je správny. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 15.01.2024, č. k. 18C/58/2023-48 bolo žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovené, keď súd prvej inštancie jednak vyhovel žalobe žalobcu v časti o zrušenie podielového spoluvlastníctva, ale aj vyporiadal podielové spoluvlastníctvo spôsobom, akým žalobca navrhoval, t. j. prikázal dotknuté nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobcu a rovnako zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanej na vyrovnanie podielu sumu vo výške, ktorú navrhoval žalobca v žalobe, t. j. vo výške 43 896,65 eur. Je tak jednoznačné, že žaloba žalobcu bola v celom rozsahu dôvodná a že žalovaná nemala úspech v konaní pred súdom prvej inštancie ani len čiastočný. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď v prípade plného úspechu žalobcu v konaní žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, podľa § 255 ods. 1 CSP.

13. Prípustnosť aplikácie § 255 CSP v konaniach o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva potvrdil v svojom rozhodnutí aj Ústavný súd SR, a to v náleze III. ÚS 73/2023 z 25.05.2023, v ktorom Ústavný súd SR v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vyslovil, že...“v predmetnej veci išlo o posúdenie otázky úspechu strán v konaní o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Základom rozhodovania o náhrade trov konania v spore, ktorý skončil rozhodnutím vo veci samej tak, ako to bolo v prípade sťažovateľa, je § 255 CSP, podľa ktorého (i) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1) a (ii) ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (§ 255 ods. 2). Z týchto ustanovení je zrejmé, že v prípade plného úspechu v spore sa má úspešnej strane priznať plná náhrada trov konania a v prípade čiastočného úspechu do úvahy prichádza buď čiastočné priznanie náhrady trov alebo rozhodnutie, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. V spore sťažovateľa bolo rozhodnuté v súlade s jeho žalobou, z čoho možno vyvodiť záver, že mu mala byť priznaná plná náhrada trov konania. Krajský súd však dospel k tomu, že nie je dôvod na aplikovanie tejto normy a treba aplikovať normu o náhrade trov konania ako pri čiastočnom procesnom úspechu, a to tak, že vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Zo zákona však takáto možnosť pri gramatickom výklade vôbec nevyplýva, keďže CSP pri plnom úspechu stanovuje plnú náhradu trov konania...“ V citovanom rozhodnutí Ústavný súd SR ďalej uvádza, že...“konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je sporom podľa CSP a nie je žiaden dôvod na to, aby sa na toto konanie zásadne neaplikoval § 255 CSP. Samotná skutočnosť, že pomer úspechu strán v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva môže mať vzhľadom na osobitosť tohto konania rôzne podoby, nie je dôvodom na to, aby z ústavného hľadiska mohol byť udržateľný schematický záver o tom, že v takomto konaní si každá zo strán má znášať svoje trovy (pozri aj III. US 138/2022). Napokon o tom, že aj v konaní o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva je smerodajný úspech v konaní, hovorí aj R 54/1973“. Ústavný súd SR ďalej uvádza, že „argumentácia Krajského súdu tým, že vo vedenej veci ide o iudicium duplex, nie je v tomto konaní na mieste. Je pravda, že ide o iudicium duplex, teda o konanie, v ktorom môže mať každá strana postavenie žalobcu alebo žalovaného, avšak toto nie je pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania relevantné.“

14. Obdobne sa k otázke prípustnosti aplikácie § 255 CSP v konaniach o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vyslovil aj Najvyšší súd SR, naposledy napr. v rozhodnutí 6Cdo/94/2022 z 26.09.2023, v ktorom Najvyšší súd SR v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva uviedol, že „nad rámec uvedeného dovolací súd dodáva, že sa stotožňuje s právnym názorom vyjadreným v rozsudku odvolacieho súdu, že za úspech žalobcu v spore sa považuje, ak súd v plnom rozsahu vyhovel žalobnému návrhu, respektíve ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje s navrhovaným rozhodnutím žalobcu. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo.“

15. Tak ako bolo uvedené vyššie, v preskúmvanej veci z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 15.01.2024, č. k. 18C/58/2023-48 bolo právoplatne žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovené, keď súd prvej inštancie jednak vyhovel žalobe žalobcu v časti o zrušenie podielového spoluvlastníctva, ale aj vyporiadal podielové spoluvlastníctvo spôsobom, akým žalobca navrhoval, t. j. prikázal dotknuté nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobcu a rovnako zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanej na vyrovnanie podielu sumu vo výške, ktorú navrhoval žalobca v žalobe, t. j. vo výške 43 896,65 eur. Je tak jednoznačné, že žaloba žalobcu bola v celom rozsahu

dôvodná a že žalovaná nemala úspech v konaní pred súdom prvej inštancie ani len čiastočný. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď v prípade plného úspechu žalobcu v konaní žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, podľa § 255 ods. 1 CSP.

16. Poukaz žalovanej na nálezy Ústavného súdu ČR, citované v jeho odvolaní, odvolací súd nemohol akceptovať, nakoľko tieto nie sú pre tunajšie súdy právne záväzné. Civilný sporový poriadok v článku 2 ods. 2 základných princípov uvádza, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

17. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdu SR, vydávanej Najvyšším súdom SR od 01.01.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ a rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 – 1967), 1980 (č. II, 1964 – 1969) a 1986 (č. IV, 1970 – 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon vzhľadom na čl. 2 ods. 2 CSP je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. januára 2018, sp. zn. 6Cdo/29/2017-71/2018).

18. Ani rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 573/2017 z 15.11.2017, na ktoré odkazuje žalovaná, nie je na preskúmanú vec aplikovateľné. V predmetnom spore totiž súd prihliadol na to, že žalobca žiadal v predžalobnej výzve prikázanie veci žalovanej alebo spoločný predaj, v žalobe však žiadal najskôr nariadenie predaja a rozdelenie výtťažku a až neskôr po zmene žaloby žiadal prikázanie veci žalovanej a zaplatenie náhrady. V tejto veci bol však žalobca konzistentný, od počiatku žiadal prikázanie veci seba a vyplatenie sumy 43 896,63 eur a tak súd prvej inštancie aj rozhodol.

19. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku III. o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **nie je prípustné**.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).